

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo że narzucenie odpłatności uzupełnienia oferty, które prowadzi do jej konwalidacji stanowi uprawnienie państw członkowskich, art. 38 ust. 2a decreto legislativo nr 163 z 2006 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu opublikowania odnośnego ogłoszenia [...], w którym przewidziana jest zapłata „kary pieniężnej”, w wysokości określonej przez instytucję zamawiającą („nie niższej niż jeden promil i nie wyższej niż jeden procent wartości przetargu i, w każdym razie, nie wyższej niż 50 000 EUR, której zapłata jest zagwarantowana z kaucji tymczasowej”), ze względu na zbyt wygórowaną kwotę i z góry określony charakter tej kary, nie dostosowanej do faktycznej sytuacji podlegającej konwalidacji lub wagi konwalidowanej nieprawidłowości, jest sprzeczny z prawem wspólnotowym?
- 2) Czy, przeciwnie, tenże art. 38 ust. 2a decreto legislativo nr 163 z 2006 (w brzmieniu obowiązującym we wskazanym dniu) jest sprzeczny z prawem wspólnotowym z tego powodu, że sama odpłatność uzupełnienia oferty może zostać uznana za sprzeczną z zasadą maksymalnego otwarcia rynku zamówień publicznych na konkurencję, z którą to zasadą środek ten ma być zgodny, powodując tym samym, że działalność obciążająca w tym zakresie komisję przetargową sprowadza się do obowiązków nałożonych na nią przez prawo w publicznym interesie wyrażającym się w dążeniu do realizacji wyżej określonego celu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 20 października 2016 r. – Volkswagen AG/Finančné riaditeľstvo SR

(Sprawa C-533/16)

(2017/C 022/08)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Volkswagen AG

Strona pozwana: Finančné riaditeľstvo SR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2008/9⁽¹⁾ i prawo do zwrotu podatku należy interpretować w ten sposób, że do wykonania prawa do zwrotu podatku VAT konieczne jest łączne spełnienie dwóch następujących przesłanek:
  - i) dostawa towaru lub świadczenie usługi; oraz
  - ii) wykazanie podatku VAT na fakturze przez dostawcę lub usługodawcę?
- 2) Innymi słowy, czy o zwrot podatku może ubiegać się osoba, wobec której nie wykazano VAT na fakturze?
- 3) Czy zgodne jest z zasadą proporcjonalności lub neutralności podatkowej VAT, że termin do zwrotu podatku oblicza się od momentu, w którym nie są spełnione wszystkie materialne przesłanki wykonania prawa do zwrotu podatku?
- 4) Czy w świetle zasady neutralności podatkowej przepisy art. 167 i art. 178 lit. a) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach sprawy takich jak w postępowaniu głównym i z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych materialnych i proceduralnych przesłanek koniecznych do wykonania prawa do odliczenia podatku, sprzeciwiają się one odmowie przez organy podatkowe przyznania podatnikowi prawa do zwrotu podatku wykonanego w terminie przewidzianym przez dyrektywę 2008/9, który to podatek został mu wykazany przez dostawcę na fakturze i zapłacony przez tego ostatniego przed upływem terminu zawitego przewidzianego przez prawo krajowe?

- 5) Czy w świetle zasady neutralności i zasady proporcjonalności, które są fundamentalnymi zasadami wspólnego systemu podatku VAT, słowackie organy podatkowe przekroczyły granice tego, co jest niezbędne do osiągnięcia celu określonego przez dyrektywę VAT, jeżeli odmówiły podatnikowi prawa do zwrotu zapłaconego podatku z tego względu, że upłynął termin zawity przewidziany przez prawo krajowe do zwrotu podatku, mimo iż w terminie tym podatnik nie mógł wykonać prawa do odliczenia podatku i mimo iż podatek został prawidłowo zapłacony, a ryzyko oszustwa podatkowego lub braku zapłaty podatku zostało całkowicie wykluczone?
- 6) Czy zasadę pewności prawa, zasadę uzasadnionych oczekiwań oraz prawo do dobrej administracji na podstawie art. 41 karty praw podstawowych Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one takiej wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą dla dochowania terminu do zwrotu podatku decydujący jest moment wydania przez organ podatkowy decyzji w przedmiocie zwrotu podatku, a nie moment wykonania przez podatnika prawa do zwrotu podatku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. L 44, 2008, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 20 października 2016 r. – Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky/BB construct s.r.o.

(Sprawa C-534/16)

(2017/C 022/09)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Druga strona postępowania: BB construct s.r.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać za zgodną z celem art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, czyli zapobieganiem oszustwom w zakresie podatku od wartości dodanej, sytuację, w której prawo krajowe uwzględnia okoliczność, że krajowy organ administracji stosuje postępowanie, na którego podstawie, jeśli nie były przestrzegane zobowiązania podatkowe innej osoby prawnej, w której obecny członek zarządu osoby prawnej również sprawował funkcje członka zarządu celem uzasadnienia wymogu gwarancji podatkowej mogącej sięgać 500 000 EUR?
- 2) Czy można uznać, że rozpatrywana gwarancja podatkowa, w związku ze swą maksymalną wysokością sięgającą 500 000 EUR, jak nałożona w postępowaniu głównym, nie stoi na przeszkodzie wolności prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 16 karty praw podstawowych, nie powoduje pośrednio zmuszenia podatnika do ogłoszenia upadłości, nie ma charakteru dyskryminującego w świetle art. 21 ust. 1 karty praw podstawowych i, w kontekście poboru VAT, nie jest sprzeczna z zasadą *ne bis in idem* i wreszcie nie narusza zasady niedziałania prawa wstecz, o której mowa w art. 49 ust. 1 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, 2006, s. 1.